

“ ва дѣте? извика. Треба да го оставиме да тржгне!,, Прасковія восхищениа отъ радостъ хварлися на врата отца своего.“ Вѣренъ буди  
“ говоряше му она: обременяюща го съ най нѣ-  
“ жни ласканія, че ты никакъ нещешъ да ся  
“ разкаешъ, защото си мя послушалъ: ще ида,  
“ отче мой, да, ще ида въ Петербургъ; ще  
“ падна на Императоры-те нозѣ, и сама-та тая  
“ Божія промысль, коя-то мя одушевили съ мы-  
“ сль-та и омилея твое-то сердце, ще распо-  
“ ложн такожде сердце-то великаго нашего Са-  
модержца за наше-то добро.

“ Увы! отговори ѝ ся баща ѝ съ ройны  
“ слезы, вѣрувашъ ли бѣдно чадо, че щешъ да го-  
“ воришъ Императору, какво-то ты тукъ въ  
“ Сибиръ твоему отцу говоришъ? стражи отъ  
“ вредъ дворецъ-атъ му вардятъ, и ты никогда  
„ неще можешъ да минешъ прагъ-атъ му. Бѣдна  
“ и просякиня, безъ дрехы, безъ рекомендація,  
“ какъ ще ся наемешъ да ся покажешъ, и кой  
“ ще благонизволи да тя представи?,,

Прасковія усѣщаше сила-та на тия замѣ-  
чанія безъ обаче дерзновение да загуби; тайно  
едно нейно предчувствіе преодоляваше всыте  
тия разсужденія.“ Проумѣвамъ, отговори, стра-